

פרדוקציה של ג'ף ווהל. מיטין: צילום מתוך בלוגו אסי חיים

"מאז שהעלתי את הבלוג, פונים אליי הרבה אנשים ומספרים לי על בעלי עסקים שכאלה. לפני כמה שבועות פנה אליי בחור שסיפר שלסבא שלו הייתה חנות וילדות בדיונוף של שנות החמישים. הרבה שנים הוא נלחם בכוחות השוק עד שפרש בשנת 1992, חצי שנה לאחר מות החנות, נפטר גם הוא. אלה טיפוסים מאוד מיוחדים. אחרי כל כך הרבה שנים, העסק שלהם הופך להיות חלק מהם והם הופכים להיות חלק מהעסק. כבר לא ברור איפה הוא נגמר והם מתחילים. הם גיבורים בעיניי. רובם אנשים לא בריאים, אבל הם לא מוותרים לעצמם וכל בוקר קמים ופותחים את דלתות החנות. בורכס הם מספרים כי העסק נותן להם סיבה לחיות ושכל עוד הם כאן הם ימשיכו במלחמת ההישרדות ולא ייכנעו."

בימים אלה אחדות
מתמונת הבלוג מוצגות
ב"ציילום בע"מ" בבית אלפא.
hamordim.wordpress.com

לראות שהם גם החליטו לא להיכנע לאיראל היופי המושלם. כבר כמה שנים שפננתן רטרו הולך חזק ואנשים מחפשים כל הזמן וינטג', בתנויות האלה העיצוב כמעט ולא השתנה, הוא ישן באמת, כמו מסע בזמן. הצבע רהוי, הרהיטים עתיקים וממש אפשר לראות את השנים שעברו על המקום." חיים (38), כתב אזור תל אביב ב"מעריב" בעבר ועורך חדשות

היום מבעלי החנויות "של פעם" נשארו רק שרידים בודדים, מבצצים להם בין הרשתות והחנויות הממותגות

ב"ישראל חיים" בהוזה, נר מרבית חייו בתל אביב. מסע התייעוד שלו התחיל בפרויקט אישי בקורס צילום שעבר לפני כמה חודשים. מאז, פעמיים בשבוע הוא מבקר בחנויות, משוחח עם הקשישים, שומע את סיפורם ומצלם אותם. הוא מוצא את התנויות באופן עצמאי אך שמח לקבל פניות באמצעות הבלוג מגולשים המכירים פנינים ארכאיות שכאלה.

כפתורי עין, זכוכית, צדפות וקרמיקה, משלוח במנהרות הזמן, היישר משנות החמישים. היום, מבעלי החנויות "של פעם" נשארו רק שרידים בודדים, מבצצים להם בין הרשתות הגדולות והחנויות הממותגות. הבלוג המצולם של אסי חיים, "המורדים", מספר ברגישות את סיפורם של בעלי העסקים האלה, שהחליטו כבר לפני שנים להישאר

נאמנים לצביון החנות שלהם ולפרוש מהמיידיזן הצרכני המשוגע. "קראתי לבלוג 'המורדים' כי התנויות האלו הן מרד פוסט-מודרני", מספר חיים. "בעשורים האחרונים החקו הקפיטליסטים והגלובליזציה את בעלי העסקים האלה לשוליים והם נאבקים לשרוד. בעצם זה שהם קיימים הם קוראים חינר על הטורדים ועל מנמנת אופנתיות. כשמבקרים בהן אפשר

פעם, קנו רק את מה שצריך. בחור מצרים איכותיים שיחזיקו הרבה שנים, לא מיהרו לזרוק וניסו לתקן את מה שמתקלקל. כמו בימי הזהר של החנות "מלך המצתים" ברחוב אלנבי 122, שנפתחה ב-1953, כשאנשים עוד היו מתקנים וממלאים את המצתים שלהם ולא קונים מצת ספלסטיק בחמישה שקלים ושוכחים אותו על הבר. בחנות, שהשתמרה במרוקן כפי שהייתה אז, יושב גם היום אלכסנדר שטיינר, בן 73. מורי פעם נכנס לקוח לקנות סיגריות או טבק אך רוב הזמן היא ריקה.

גם בחנות "סמו אבירי אופנה ותפירה", הקיימת כבר מעל שישים שנה, מסרבים להחמיר לתרבות הפלסטיק הסינית ומתעקשים למכור רק דברים איכותיים שמחזיקים הרבה שנים. "היום הכל היקיים. כפתורים רטרוי וזכוכית, דמוי קרמיקה ותחרה. הכל הפך תעשייתי וכל החיים הפכו לחיקוי אחר גורלי", מספרת שלי סמו, בעלת החנות ברחוב בן יהודה 184, המציעה ללקוחותיה המרעטים